

Veldslag om Viridis

Colofon

ISBN: 978 90 8954 706 4

1e druk 2014

© 2014, Kees Kager

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag: Hans Kleinsman

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

De lezer zij erop gewezen, dat elke overeenkomst met bestaande
personen, locaties en verenigingen louter op toeval berust.

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without
written permission from the author and the publisher.

Veldslag om Viridis

Kees Kager

Inhoud

1	Het luie zweet	7
2	De tien hectare	28
3	Bitterzeer	46
4	Schoolvoorbeeld	65
5	Kunstgras	87
6	Godenwijk	105
7	Huis van zorgen	122
8	Panorama	138
9	Nieuw leven	151
10	Gijp	175
11	't Is wit, 't is groen	199
12	De doos van Pandora	221
13	Dood aan Koning Voetbal	244
14	Depri	269
15	Gezwel	293
16	Cerberus	316
17	Een andere wereld	338
18	De kerk uit	364
19	Kantineprinses	387
20	Gaan!	408
21	Kampioentje	433
22	Veratrum viride	457

Het luie zweet

Zondag 4 september: Viridis 4—Pandora 2. Viridianen! De competitie is begonnen. Als de opening van het seizoen maatgevend is, dan gaan de mannen van Viridis 4 een leuke jaargang beleven. Met speels gemak werd afgelopen zondag nota bene het tweede elftal van Pandora aan de kant geschoven: 5-1. Voorwaar, een prestatie van formaat want deze jongens trainen bij de selectie van hun club. Jonge goden die nog strijden om een plek in het vlaggenschip waar Viridis 4, zoals de trouwe lezers van de Heraut wel weten, wordt bemand door oude glorie. Onze spelers hebben conditioneel hun beste tijd gehad, maar ze etaleren nog wat graag hun technisch en tactisch vernuft. En wat altijd weer opvalt bij oud-selectie-spelers: het gaat om het spelletje maar ze willen verdraaid graag winnen, hoor. Welnu, deze zondag lukte dat met verve. Waarbij vooral Johan Koster met drie doelpunten van grote waarde was. Johan was jarenlang de vedette van Viridis 1. Hij besloot aan het eind van het vorig seizoen afscheid te nemen van de selectie en zich aan te sluiten bij het vierde elftal. Wij zijn blij met hem.

Enkele spelers verkeerden na afloop in de kantine al ras in hoger sferen. De altijd gezellige derde helft begon met een gevoel van trots over de uitslag. Er werd geproost op de 5—1. De hoogtepunten van de wedstrijd werden belicht. Individuele kwaliteiten kwamen uitgebreid aan bod. Een uurtje later werd al voorzichtig over een kampioenschap gesproken ... mits eenieder beloofde eenmaal per week op de training te verschijnen. Een addertje onder het gras.

De meeste groenwitten onder wie uw verslaggever vertrokken bijtijds naar huis en haard. Aan het eind van de middag schijnen de singles Steven de Wit, Jasper Kok en mijn vriend Flop Pastoor luidkeels een gewaagde versie van het clublied voor Janine, ons aller onvolprezen kantinejuffrouw, te

hebben gezongen. De genoten spiritualia voorkwamen dat de tekst verstaanbaar was, hetgeen in dit geval een zegen voor de goede zeden zal zijn geweest. Uit betrouwbare bron is vernomen dat in hun cover de naam van de vereniging was veranderd in Virilis. Need I say more?

Resumerend, laten we na één gewonnen wedstrijd niet te hoog van de toren blazen. Er volgen er nog eenentwintig. De tijden van storm en hagel komen eraan. Gelet op de gemiddelde leeftijd van Viridis 4 kan blessure-leed niet worden uitgesloten. Nog afgezien van afberichten als gevolg van ziekte op het thuisfront en ander klein en groot leed. Oftewel: de kop is eraf, het luie zweet is eruit. En die zware kuiten op maandagmorgen, het zal wel een combinatie van spierpijn en alcoholresidu zijn geweest.

Voor het overige ben ik van mening dat Sparta verslagen moet worden.

Buiten was het bewolkt, maar zacht. Zondagmorgen vroeg, het was nog stil in de wijk. Janine Kloos pakte haar fiets uit de schuur en liep met het aftandse vehikel aan de hand de steeg door. Aan het eind ging ze rechtsaf. Op het betegelde plein voor de garageboxen stapte ze op. Voorzichtig, want een paar kinderen uit de buurt waren bezig met stoepkrijt een hinkelbaan te maken.

“Dag meiden.”

“Hoi Janine”, klonk het opgetogen.

“Gaan jullie hinkelen?”

“Ja, maar eerst tegels kleuren. En wat ga jij doen?”

“Ik ga naar Viridis. Helpen in de kantine. Het voetballen is weer begonnen.”

“Oh. Doeg.”

Ze groette nogmaals. Toen ze van het trottoir de klinkers opreed, reageerden haar fietstassen met een droge klap. Aan het eind van de Beatrixstraat draaide ze de Julianalaan op. Rechtsaf leidde de hoofdweg naar het oude centrum van Schone. Janine moest naar links. Na geruime tijd fietsen sloot de Julianalaan aan op de Populierenlaan. Ze maakte vaart en met elke trap die haar verder van de Oranjewijk bracht, maakte ze zich meer los van thuis. Ze wilde helemaal geen ruzie, maar de sfeer was de laatste tijd beklemmend. Moest ze kappen met John? Maar Tom dan? Ze wilde geen ruzie, maar als hij zich zo ging aanstellen ... Hoe hij naar haar lag te kijken toen ze uit de badkamer kwam. Ze had haar blauwe boxershort aan, verder niets. Ze stond voor de kast, pakte met een snelle greep een BH in dezelfde kleur. Toen vroeg hij of ze nog even bij hem wilde komen liggen.

“Ik heb je al zo lang niet gevoeld.”

“Zo lang?”

“Ja, schat, al weken niet.”

“Je overdrijft. En zoals ik me nu voel, kunnen er zomaar nog een paar weekjes bijkomen.”

Ze pakte een fleurig shirt van een stapel. De kleuren geel en

blauw overheersten. Ze kleepte zich snel aan. Toen begon hij te klagen.

“Ik ben een man, hoor. Ik heb behoeftes. Mijn schouders zijn stijf. Een massage zou heerlijk zijn. Ik stond gisteravond in de voorbereiding bij een van de zwaarste lijnen, de uienlijn ...”

“Joh ...! Het is niet waar!” Het kwam er sarcastisch uit. Het ontging hem.

“Nou, als je bij een slalijn staat, heb je het een stuk gemakkelijker. Maar denk eens even na ... uien. Wat gebeurt er als jij in de keuken een ui snijdt?”

“Tranen.”

“Precies. En dat negen uur aan één stuk minus twee pauzes van een half uur.”

Janine zuchtte.

“Ik heb ergens eens gelezen: hoeveel tranen je ook stort, tenslotte snuit je altijd weer je neus.”

“Ik zal er niet verder over zeuren”, haastte John zich te zeggen.

“Maar ik moet gewoon even zeggen dat je een fantastisch achterwerk hebt en dat ik je dolgraag zou strelen en kneden en knijpen. Kijk dan!”

Hij gooide het dekbed van zich af. Zijn piemel stond recht overeind. Zijn gezwollen geslachtsdeel met de paarsige eikel vormde een vreemd contrast met zijn graatmagere, melkwitte lijf. Nooit eerder had Janine de weerzin gevoeld die ze nu voelde. Dat hij haar met die zielige actie terug in bed dacht te krijgen. Hij leek wel overspannen. Ze vond hem meer en meer een stakkerd worden. Wanneer was hij lief voor haar? Als hij aan seks toe was. Kwestie van hormonen, ze had hem door. Normaliter zei hij geen woord tegen haar of Tom. Hij kwam thuis, at na een dagdienst het liefst met zijn bord op schoot voor de televisie. Geen greintje belangstelling voor haar of hoe het in de slagerij was geweest. Niks. Ooit was hij aardig. Dat was toen ze pas getrouwd waren. Toen hij nog op promotie hoopte bij Freshmax.

Toen hij nog voetbalde in Viridis 4. Maar die tijd was geweest. Sinds zijn knieblessure weigerde hij nog een stap op het complex van Viridis te zetten. En in de fabriek kreeg hij ruzie met iedere leidinggevende. Iemand van PZ had eens gezegd dat hij last had van een autoriteitscomplex. Hij mocht blij zijn als hij zijn baan als productiemedewerker kon behouden.

Van haar kant deed zij vooral vanwege Tom haar best hem te gedogen. Ze wilde dat hij zich zijn jeugd straks zou herinneren als een tijd waarin alles onbezorgd was en sfeervol. Als John avond-dienst had gehad, dronk hij bier en schoof hij laat naast haar in bed. Dan deed ze alsof ze sliep. Meestal hield hij zich gedeisd. Maar soms drong hij aan.

Het was ongeveer een kwartier fietsen van de koninginnenbuurt naar de bomenvijk. De buitenwijken waren strak, geometrisch geordend. Rechte hoofdwegen en tussen de vele huizenblokken dwarsstraten naar woonhofjes voor bejaarden. Verder huur- en koopwoningen in verschillende prijksklassen. Janine hoopte ooit nog eens te ontsnappen aan de oudere nieuwbouwwijk en een huisje te bemachtigen in het historische centrum van de stad. Het was er zoveel gezelliger. Alle bebouwing gegroepeerd rond de twee kerktorens. De glimmende klinkerstraatjes, weliswaar kleine huizen maar knus, in oudhollandse stijl met trapgeveltjes, klokgevels. Het levendige plein voor de Nederlands-Hervormde kerk met tientallen horecabedrijven. Ach, een mens moest wat te dromen houden. Al mijmerend arriveerde ze bij de grote poort die de toegang tot het sportpark vormde. Ze zette haar fiets op de standaard. De grootste sleutel van de bos was van de poort. Ze merkte opeens dat ze stond te hijgen van het fietsen. Misschien maar eens minderen met roken, opperde ze in gedachten. Ze was blij dat niemand haar zo op het lege parkeerterrein zag staan, hijgend als een oud paard. Een vrouw van nog niet eens veertig die op zondagmorgen hijgend en hoestend op gang moest komen. Het was een tikkeltje gênant. Maar verdomme, ze vond roken heerlijk.

Wat bleef er voor lekkers over, als ze geen wijntje en sigaretje meer mocht nemen op een eenzame zaterdagavond? Het leven was toch om geleefd te worden, niet dan? Doordeweeks in de winkel rookte ze uiteraard niet ... een slagerij. En ze vond het ongepast om in de pauzes buiten te gaan paffen en dan stinkend naar de rook weer achter de toonbank te schuiven. Zou baas Koos trouwens ook verbieden. En Koos Blankendaal moest ze te vriend houden. Hij was niet alleen haar baas en eigenaar van de keten van Tip-slagerijen, hij was bovendien voorzitter van Viridis.

Aan het eind van de toegangsweg zette Janine haar fiets in het rek. Zodra ze de tourniquet bij het kassahok was gepasseerd, had ze vrij uitzicht op het hoofdveld. De velden van Viridis stonden in de wijde regio bekend als dramatisch slecht. Na drie maanden rust lag in elk geval het A-veld er redelijk bij, voor zover zij het kon beoordelen. Zou de gemeente er wat aan hebben gedaan? Ach, zij ging helemaal niet over de terreinen, waar maakte zij zich druk om? Zij ging met anderen over de kantine. Ze haastte zich voor de hoge ramen langs naar de deur. Toen ze voor de hoofdingang van de accommodatie stond, keek ze in de hal. Nog voordat ze de sleutel in het slot had omgedraaid, zag ze al dat het een bende was bij de toiletten.

“Getver!”, riep ze ontstemd uit. “Die zijn dus niet schoongemaakt door de zaterdagploeg. Dat kan ik hiervandaan zien.”

Ze baalde meteen. Het was zo duidelijk afgesproken in de kantinecommissie. En Gerard had het in de Heraut gezet als een van de goede voornemens voor het nieuwe seizoen. ‘De laatste ploeg laat de kantine schoon achter (instructies in lade achter de bar). Ook reinigt deze ploeg de toiletten in de hal alvorens het alarm in te schakelen en af te sluiten.’ Ze draaide de sleutel om in het slot en met een flinke schouderduw kreeg ze de deur open. Een geur van pis en uitgedrukte peuken kwam haar tegemoet. Automatisch liet ze de deur wijd open.

“Welkom bij Viridis”, schamperde ze en ze trok haar lippen in een streep.

Ze legde gauw de sleutelbos op het tassenrek en toetste de code van het alarm in. Ze spoelde de WC's door, zowel de dames als de heren. Uit de werkkast pakte ze een fles met een agressief schoonmaakmiddel. In elke pot deed ze een scheut van het pittige goedje. Daarna reed ze de kar met de mop en overige attributen alvast uit de kast. Maar eerst moest ze koffie zetten. De teams en de scheidsrechters voor de aanvangswedstrijden zouden niet lang meer op zich laten wachten. Ze knalde met een arm voor zich uit door de klapdeuren de kantine in en rondde met een bocht naar links de helft van de bar. De geur van verschaald bier prikkelde haar neus. De zaterdagploeg had er echt een zootje van gemaakt. Niet vergeten te rapporteren. Als ze daar na haar dienst tenminste nog de puf voor had. Via het theebuffet kwam ze in haar domein, het gedeelte achter de bar. Ze stevende recht op de grote koffiemachine af. In een mum van tijd vulde het aroma van koffie de atmosfeer in de kantine. Terwijl twee potten tegelijk volliepen, bukte Janine voorover om in een van de koelkasten te kijken. Op zoek naar koffiemelk om de kannetjes te vullen. Het gepiep van de klapdeuren verried de binnenkomst van de eerste bezoekers.

“Is er al koffie?”, klonk het aan de korte kant van de bar.

“Koffie en vlug een beetje!”, riep een ander.

Janine hoorde aan de stemmen dat het jonge gasten waren. Bravouregedrag, ze kende het. Niet boos worden, de jongens zijn waarschijnlijk zwaar uit geweest, hield ze zichzelf voor.

“Ik zeg altijd eerst: Goedemorgen!”

Ze draaide zich om van haar werk in de koffiehoeek en toonde een stralende lach. Verrast keken de gasten naar de pittige tante met haar guitige voorkomen. Klanten niet wegjagen, wist Janine als geen ander. Als ze hen voor de wedstrijd goed ontving, bleven ze na de wedstrijd misschien met hun hele team nazitten. Pak ‘m

beet dertien keer koffie of bier is een geeltje omzet en bij elk rondje meer komt er een geeltje bij. Dus voegde ze er gauw aan toe: “Even geduld, mannen. Over een paar minuten heb ik een heerlijk bakkie voor jullie. Waar komen jullie trouwens vandaan?”

De opgeschoten jongeren zwichtten dadelijk.

“Uit Kaldemuren, mevrouw.”

“Ach nee”, riep Janine uit. “Kaldemuren. De fabriek van Freshmax.”

“U bent goed op de hoogte. Het halve dorp werkt er.”

“Mijn man werkt er ook.”

Er kwamen meer jongens de kantine binnen met grote tassen aan hun schouders.

“Dag mevrouw, wat ruikt het hier heerlijk naar koffie.”

“Goedemorgen mevrouw, hebt u hier drie koffie?”

Janine hield haar handen een paar tellen omhoog. “Nog even geduld, jongens, hij is bijna klaar”, herhaalde ze een paar maal. Ze ging gauw door met haar werk, terwijl het geluid van barkrukken en stoelen die over de tegeltjesvloer werden geschoven tijdelijk de overhand kreeg. De melkkannetjes konden alvast op de bar. Evenals de suikerklontjes en de roerstaafjes. Theewater stond op. Wisselgeld in de kassalade. Ze was er bijna mee klaar, toen ome Jan verscheen. Als altijd op klompen, de witte kuif achterover gekamd en goed gehumeurd. Haastig liep Janine naar de verste hoek van de bar om hem te begroeten.

“Hai, ome Jan. Wat goed dat u er al bent.”

Ome Jan reageerde snedig als altijd: “Dag meissie. Was mijn vrouw maar zo blij om me te zien. Waar heb ik dit aan te danken?”

Ome Jan Verdonk was de oudste vrijwilliger van Viridis, 76 jaar. Hij kwam elke dag wel een uurtje op De Eikenhorst.

“U komt als geroepen. Wilt u koffie intappen als hij klaar is? Dan doe ik snel nog even de toiletten in de hal. Die zijn vergeten door de zaterdagploeg.”

Vroeger had Verdonk senior in het eerste elftal gespeeld. Hij vertelde nog vaak over die tijd aan wie het maar horen wou. Na hem

speelden twee zoons Verdonk jarenlang in het vlaggenschip die op hun beurt waren opgevolgd door hun nazaten. Ome Jan zag zijn familie vaker op het voetbalcomplex dan thuis.

“Oh ...?” Hij klonk verbaasd, maar zei er verder niks op. Bedaard trok hij de rits van zijn zomerjack omlaag. Janine vond het heerlijk om kantinedienst te draaien met ome Jan. Zij was van nature druk, wilde overal tegelijk zijn. Van ome Jan ging rust uit. Het kalme geklos van zijn klompen op de plavuizen, zijn geduld bij het snoeploket, de vriendelijke oogopslag ... alles zei dat hij zich niet gek liet maken. Nog door geen twintig schreeuwende jongelui voor zijn bar. Hij hing zijn jack op in het gangetje naar de bestuurskamer.

“Ga maar gauw naar de WC”, zei hij nadat hij zich had omgedraaid.

Janine probeerde een gekke bek te trekken, maar met haar spitse snuitje en aparte stekelhaar bleef ze een lust voor het oog.

De ouverture was nooit eerder zo succesvol. Viridis 4 verloor de eerste wedstrijd van de competitie standaard met ruime cijfers. Na de lange zomer kwamen de meeste spelers in september voor het eerst weer in beweging. Op een enkeling na die 's zomers tenniste. Ze hadden er niets van verwacht tegen een team als Pandora 2 dat gemiddeld tien jaar jonger was en waarvan de spelers al een maand in training waren. En nu dit. Gerard Dekker, aanvoerder, tevens verslaggever voor de Heraut, hield het erop dat honger naar de bal soms een energie en strijdlust opriep die niet te weerstaan was. Zoals altijd hadden Gerard en Tijmen Top als eersten gedoucht. Zij kwamen met verhitte koppen de kantine binnen en streken neer in de buurt van het theebuffet. Hoewel hij net onder de douche vandaan kwam, liep het zweet bij Tijmen tappelings van zijn kin. Het glas bier dat ome Jan voor hem op een viltje zette, goot hij in één teug naar binnen.

“Jezus, wat smaakt dat lekker, ome Jan!”, riep hij uit. Hij vroeg

dadelijk om een nieuwe en werd op zijn wenken bediend. De Kaak was de derde die door de klapdeuren kwam. “Biertje voor De Kaak, ome Jan”, regelde Tijmen. “En voor alle jongens van het vierde die nog komen.” Het eerste rondje was per traditie van de vrijeveige en vrij corpulente kruidenier.

“De vorm is er al, Kaak”, complimenteerde Gerard de man met de overbeet die zojuist was binnengekomen. Zijn eigenlijke naam was Kai Rozing.

“Het ging perfect. Proost mannen!” Hij dronk gulzig totdat zijn glas leeg was. “Jammer dat Johan me twee keer niet zag staan. Anders had ik er zeker twee gemaakt. Shit, mijn sigaretten zijn op.”

Terwijl De Kaak zich van hen verwijderde naar de tabaksauto-maat in de hal, keken Tijmen en Gerard elkaar lachend aan. Het nare kantje van Kai kwam meteen alweer boven. De meerwaar-de van Johan voor het collectief stond buiten kijf en toch moest hij zo nodig een sneer geven.

“Zwetser.”

“Hou maar op.”

Steven en Jasper, de singles van het team, kwamen de kantine binnen. Na hen volgden Dolf Groot en Jantje, beiden met hoog-rode konen. Bij Sjef Deraecker die na hen aansloot, hadden zijn ogen zich vernauwd tot spleetjes. Hij leek oververhit. Een kwartier later was de ploeg zo goed als compleet. Frits van Zoeten en Eelco Pastoor waren als laatsten met druipende pieken onder de douche vandaan gekomen. Johan en Meindert waren uit de kleedkamer dadelijk naar huis gegaan.

De lange rij krukken bij de nauwe doorgang naar het theebuffet was favoriet bij het vierde elftal. Zelfs overdag was het er donker als in een bruin café. Het schaarse licht moest komen van de lampjes boven de bar. Hoog aan de wand hingen prijzenkasten die met spots werden uitgelicht. Het waren er veel, want de geschiedenis van Viridis ging terug tot 1930, het jaar van de oprich-

ting. Vanaf het theebuffet tot vooraan bij de klapdeuren een lange rij glazen vitrines. Ook aan de blinde muur recht tegenover de klapdeuren een serie prijzenkasten van hoek tot hoek. Er blonken tientallen bekers, vaantjes, kruizen en andere trofeeën. Nog meer vielen de voetbalshirts op die langs de wanden en aan het plafond hingen, shirts uit de geschiedenis van Viridis. Er waren in de loop der jaren veel ontwerpen geweest. Een egaal groen shirt boven een witte broek, ook wel het oerconcept genoemd. Met name bij de kraag en bij de manchetten had dit concept uit de vroege historie van de vereniging frappante veranderingen doorgemaakt. V-hals, ronde hals, knooppjes, ritsjes, veters. Maar ook aan het shirt als zodanig had menig ontwerper een creatieve draai gegeven. Zo kwamen er experimenten met strepen. Witte strepen op het groene shirt. Groene strepen op een wit shirt. Lengtestrepen, breedtestrepen, dunne streepjes, dikke strepen. Een doorbraak moest in de geschiedenis van Viridis de variatie zijn geweest, waarbij de broek veranderde van wit in groen. Waar later toch weer werd teruggeschakeld naar wit. De broek op zich had onder invloed van de mode ook vele versies gekend. Mini-broekjes, korte pijpen, extreem lange pijpen. Broeken met binnenbroek of zonder. Pijpen met en zonder split, met en zonder spelersnummer. Alle varianten van het clubtenue hingen in het rond. Er hingen ter afwisseling ook tenues van verenigingen uit de regio op hangertjes aan het plafond. Ze draaiden op de luchtstromen tussen de lampen in het rond. Naast de overvloed aan groenwitte Viridisshirts hing er het oranje van Velocitas, het geelzwart van stadgenoot en grote tegenstrever Sparta '11, het paarswit van Pandora en nog veel meer. Het was een bonte verzameling die een kleurig contrast vormde met het donkere interieur van de kantine.

Aan de bar proostten de maten van het vierde voor de zoveelste keer op de 5-1 overwinning. Er werd verrukt gesproken over de inbreng van Johan die het team was komen versterken. Met

het aantal consumpties steeg ook de te bespreken hoeveelheid briljante acties van die middag. Tijmen, die gewoonlijk de middencirkel niet verliet, had zijn directe tegenstander zogenaamd de zenuwen bezorgd met lange sprints. Sjef Deraecker, naast Eelco Pastoor de enige ZZP-er in het elftal, beperkte zich als linksachter normaliter tot het uitschakelen van de rechterspits van de tegenstander en op deze zondag had hij voor het eerst van zijn leven met een dubbele schaarbeweging een doelpunt voorbereid. Het moest niet gekker worden. Heel Viridis 4 was het erover eens dat deze actie het verdiende om 's avonds in Studio Sport te worden vertoond. De mannen vierden hun glorieuze overwinning op gepaste wijze. Met bier dus. En nog eens met bier.

“O jongens, wat ben ik blij dat het voetballen weer is begonnen.” Frits van Zoeten stond niet meer vast op zijn benen. Tijmen, Gerard en Jaimy Pach hadden schik om zijn sentimentele inborst. “Echt waar”, ging Frits verder. “Ik vind het fijn om iedereen weer te zien. Zo’n vakantie ...” Hij trok een zuinig mondje. “Ik vind het elk jaar moeilijk om weg te moeten uit Schone. Maar het vrouwtje wil nu eenmaal, dus ik moet. Ik bedoel, het is allemaal wel leuk, maar na twee avondjes samen ben je toch een beetje uitgepraat. Hebben jullie dat niet?” Frits trok zijn schouders overdreven hoog op. Hij wankelde op zijn benen, maar wist zich bijtijds op te vangen. Alledrie keken bijna vertederd naar hun ontwapenende ploegmaat, maar zeiden niets. “Mannen”, vervolgde Frits met een gelukzalige lach op zijn pokdalige gezicht. “Het mooiste van vakantie vind ik thuiskomen. Als we op Schone aanrijden en ik zie in de verte de twee torens. Oh ...” Hij zette zijn glas op de bar en bedekte zijn gezicht met beide handen. “Wat mooi! Wat heerlijk!”, bracht hij uit. “Zeg dweil”, onderbrak Jaimy hem nu ruw. “Zou je niet eens naar huis gaan?” “Helemaal niet”, gaf Frits verontwaardigd terug. “We hebben

gewonnen en dat moeten we vieren. Het kan wel de laatste keer zijn geweest. Een rondje van mij, Sjaantje.”

Ome Jan en Janine wisselden elkaar af bij de bierpomp. Het maakte de mannen van het vierde niet uit. Dat wil zeggen, er bestond een lichte voorkeur voor Janine getuige de gretige blikken op haar decolleté telkens wanneer zij voorover boog om glazen uit te stallen. De status van ome Jan was legendarisch sinds hij een grap had uitgehaald met een speler van aartsrivaal Sparta die nog regelmatig aan de bar van De Eikenhorst werd verteld. Een speler van Sparta 2 kwam op zekere zondag in zijn geelzwarte tenue de kantine in gehinkt.

“Mijnheer, hebt u hier massagespul? Ik heb een spier verrekt of zo.”

Ome Jan verdween in de keuken en kwam terug met een handjevol. De speler van Sparta zette zich op een stoel en ome Jan sloeg aan het wrijven. Na enige tijd informeerde hij bij de gewonde:

“Wel, zal het weer gaan?”

De jongeman keek dankbaar, stond op en deed wat knieheffingen.

“Dat voelt al heel wat beter, mijnheer. Hartstikke bedankt.”

Hij verdween door de klapdeuren en ging op een draf terug naar het B-veld.

Een toevallige getuige voegde ome Jan toe: “U weet ook altijd raad.”

Waarop ome Jan in de keuken verdween, met een plastic fles terugkwam en naar het kantinevolk riep:

“Waar een handvol mayonaise al niet goed voor is!”

Nadat Janine het vierde van de zoveelste ronde had voorzien, begaf ze zich naar de pui van het taplokaal. Aan de lange tafels bij de grote ramen hadden enkele dames van middelbare leeftijd hun handen opgestoken. Ze hoorden bij Victoria 6 dat op het hoofdveld tegen Viridis 6 speelde. Het was de laatste wedstrijd van de dag. In de hoek bij het snoeploket maakte een groepje C-junioren

lawaai met het tafelfuotbalspel. De dames waren tijdens de rust binnengekomen. Vriendelijk als altijd nam Janine de bestelling op. De dames wilden koffie. In een mum was ze bij hen terug.

“Vier koffie, twee gevulde koeken. Dames alstublieft en geniet ervan!”, zei ze geroutineerd maar niet minder gemeend. Terwijl ze afrekende met een van hen, roemden de anderen het uitzicht over het hoofdveld van Viridis.

“Wat hebben jullie een prachtig complex. Ik was hier nog nooit geweest. Het ziet er heel oud uit, maar het is mooi, zo knus. En al die hoge bomen er omheen. Geweldig vind ik dat.”

“Ja, leuk hè. Dit hoor ik zo vaak. We werken er ook met veel vrijwilligers aan om de boel bij te houden.”

“O ja, hebben jullie nog vrijwilligers? In de stad lukt dat niet meer, hoor. De kantine van Victoria is vorig jaar voor het eerst verpacht. En de gemeente houdt de buitenboel bij.”

“Ja, nou”, gaf Janine terug terwijl ze een paar tikken op het dienblad gaf, als ware het een tamboerijn. “Bij ons wordt het ook moeilijker om mensen te krijgen. Toch draait deze kantine nog steeds helemaal op vrijwilligers. En voor het onderhoud van de accommodatie komen hier op maandagmorgen wel twintig mannen bij elkaar. De velden zijn een zaak van de gemeente, die liggen er beroerd bij.” Met een knikje richting A-veld voegde ze eraan toe: “Al valt het nu nog mee, omdat het nog maar het begin van het seizoen is.”

Alsof ze gesommeerd waren de entourage nog eens goed in zich op te nemen, boorden de vier vrouwen gelijktijdig de blikken door het dikke glas voor hen. Het A-veld werd omzoomd door eiken- en beukenbomen die ooit in de beginjaren van de club waren geplant en nu het majestueuze decor vormden van een amateurvoetbalcomplex met drie speelvelden, een trainingsveld en in het midden het verenigingsgebouw. Hier geen splinternieuwe kunstgrasvelden op een winderige locatie ver buiten de bebouwde kom, zoals ze in tal van gemeenten in het land verschenen en